

LBRIS

We know
books

IGOR BERGLER

**MINCIUNA LUI
MICHELANGELO**

CATEDRALA ÎN FLĂCĂRI

Roman în cinci părți

LITERA

București

CUPRINS

Mulțumiri.....	7
Prolog	17
Partea întâi	21
Partea a doua.....	113
Partea a treia	201
Partea a patra	367
Partea a cincea.....	499
Epilog.....	649

PROLOG

Etajul al doilea al celui de-al treilea palazzo al Gărzii Elvețiene, în apropiere de Porta Sant'Anna

Vatican

4 mai 1998, aproximativ 21.30

- Ce umbră zici că ai văzut? Întrebă bărbatul a cărui voce, blândă până atunci, devenise zeflemitoare.

- Nu era o umbră, ci un om îmbrăcat în negru, răspuse femeia.

- Ce om? Cum arată omul ăsta care sare câte douăsprezece trepte deodată și dispăre ca o himeră, zburând după casa liftului? Cine e?

Femeia plecă ochii în pământ, ca să scape de privirea sfredelitoare a interlocutorului, și ridică din umeri.

- Nu știu, răspuse cu jumătate de glas. Nu i-am văzut fața.

Bărbatul se ridică brusc în picioare. Scaunul târât pe mozaicul dur al bucătăriei produse un zgomot greu de suportat. Femeia își acoperi instinctiv urechile. Simți apoi mâna bărbatului cum o apucă de bărbie, forțând-o să-l privească în ochii plini de vinișoare rozacee. Aplecat în felul acesta asupra ei, părea diavolul în persoană.

- Sunt trei cadavre în apartamentul de vizavi.

Tonul vocii i se schimbă din nou. Devenise autoritar.

- Vicecaporalul l-a omorât pe comandant. Apoi pe soția acestuia, care se întorcea în apartament, în urma lui, după ce coborâse să-i deschidă poarta. De aceea ai găsit ușa deschisă. La foarte scurt timp, dându-și seama ce a făcut, cuprins de disperare, și-a băgat pistolul în gură și s-a sinucis. Asta e singura explicație plauzibilă. Nu există nici un om îmbrăcat în negru. Nu l-a văzut nimeni. Nici măcar tu! Nici o umbră. E clar? Întrebă el în timp ce mâna îi strângea bărbia atât de tare, încât femeii îi dădură lacrimile de durere.

Într-un final dădu drumul bărbiei și se așeză din nou pe scaun, continuând pe un ton blând:

- Ascultă, draga mea soră! Dacă o umbră a făcut asta, atunci această umbră imaginară s-ar putea întoarce oricând să elimine toți martorii și să-și termine treaba. Înțelegi ce spun?

Femeia încuviință din cap.

- Da, monseniore, înțeleg.

- Prea bine! spuse cardinalul Turani, mare cancelar al Universității Pontificale della Santa Croce, o instituție Opus Dei. Prea bine, soră! Hai, povestește-mi de la început. De data aceasta corect, așa cum te-am învățat!

În aceeași zi

Cu douăsprezece ore mai devreme

- Ce naiba e asta? întrebă Alois Estermann.

- Asta? Ce „asta”? La ce te referi?

- La crăpătura asta, Cedric. O crăpătură în altarul Capelei Clementine? Nu e în ordine!

- Probabil că e de la săpăturile care au reînceput. Speră să găsească ceva sub presupusul mormânt al Sfântului Petru.

- Presupus? întrebă comandantul. Cum adică presupus?

Cedric Tornay, vicecaporal al Gărzii Elvețiene, nu împărtășea defel credința catolică rigidă a superiorului său. Mai mult, nu îl suporta deloc pe acesta. Știa că, nu peste mult timp, urma să se decidă cine va fi numit definitiv pe postul pe care Estermann îl ocupa ca interimar de mai bine de jumătate de an, după retragerea comandantului anterior, Buchs. Spera că nu va fi Estermann. Habar n-avea că două ore mai târziu papa îl va ridica pe acesta la gradul de locotenent-colonel și-l va investi comandant al Gărzii Elvețiene, cu funcții depline. Tot așa cum nu știa că în aceeași zi Vaticanul își va retrage decizia de a-i înmâna lui însuși medalia Benemerenti, pe care o aștepta de atât timp.

- Urmează-mă, spuse autoritar comandantul.

Ocoliră zidul care mărginește capela, coborâră pe scara improvizată din tablă, traversară încăperea și o luară în jos pe treptele care duceau spre locul cel mai enigmatic al Vaticanului, mormântul lui Petru, aflat pe o verticală perfectă care se înalță spre cer, de la mormânt, și străbate Capela Clementină, Baldachinul lui Bernini și Cupola lui Michelangelo.

Dacă ar fi avut ochi la spate, lui Estermann nu i-ar fi scăpat disprețul din ochii vicecaporalului, după părerea căruia cariera fulminantă a șefului său era sprijinită pe o fraudă. Pe 13 mai 1981 are loc atentatul asupra papei Ioan Paul al II-lea. Estermann, care depusese jurământul cu doar o săptămână în urmă, se află la treizeci de metri de Sfântul Părinte în momentul în care patru gloanțe pornite din pistolul lui Mehmet Ali Ağca se opresc în trupul papei. Îmbrăcat cu sacou și cravată, Estermann se repede asupra papamobilului și se agață de vehicul. Își compune o față dură și pozează în bodyguardul gata să-și sacrifice viața și să se arunce în fața gloanțelor. Această fotografie, a gărzii care face scut cu propriul corp, agățat de papamobil, a făcut înconjurul lumii și i-a adus celebritatea lui Alois Estermann. Dar oamenii informați, cum e Cedric Tornay, știu că gestul e de un oportunism îngrozitor, de vreme ce atentatorul a fost prins imediat, iar vehiculul, în afara oricărui pericol, se deplasa cu viteză spre spital.

Începură să coboare treptele, dar, la un moment dat, Alois se opri și făcu un semn cu mâna.

– N-auzi nimic? întrebă acesta.

– Par să fie muncitorii, răspuse Cedric.

– O să vedem, zise comandantul în timp ce își scotea pistolul din toc.

Vicecaporalul îl imită. Coborâra cu armele în mâini, foarte atenți la sunetele de jos. Când umbra celui dintâi se proiectă pe perețele de la capătul scării, se auzi un zgomot clar, ca și când cineva ar fi luat-o la fugă, s-ar fi împiedicat, s-ar fi ridicat și ar fi luat-o la fugă din nou. Cei doi pătrunseră în încăperea de dedesubt.

– Mai e o ieșire, spuse vicecaporalul. Au făcut-o special pentru ca muncitorii să nu umble pe sus. Trebuie să străbați întreaga Necropolă. E de prisos să ne luăm după el. Probabil e deja departe.

Pe fața comandantului se citea o ușoară dezamăgire. Făcu câțiva pași în direcția spre care ducea coridorul, dar renunță repede. Când se întoarse, îl văzu pe vicecaporal ridicând de pe jos un sul de hârtie care părea foarte vechi.

– Probabil cel care a fugit a scăpat asta, spuse Tornay fluturând documentul din mână.

Comandantul se apropie cu o mină surprinsă. Între timp, celălalt deschise documentul și începu să citească. Estermann i se alătură în doar câteva clipe. Preț de câteva minute, cei doi urmăriră umăr la umăr textul. Când terminară de citit prima parte, vicecaporalul era siderat, iar comandantul simți cum i se scurge sângele din obraji. Cuprins de amețeală și de greață, se sprijini de perete și se așeză pe prima treaptă.

PARTEA ÎNTÂI

Să ucizi pe cineva în numele lui Dumnezeu nu e o crimă, ci o rugăciune!

Ioan Gură de Aur

Un corp curat și niște haine curate sunt primul semn al unei minți murdare.

Sfânta Paula a Romei

N-a spus Dumnezeu că fiecare păr din capul nostru e numărat? Se interzic subțierea, smulgerea sau încrețirea părului, pentru că sunt contrare voinței lui Dumnezeu, care știe exact câte fire de păr avem fiecare.

Clement din Alexandria

CAPITOLUL 1

Italia, august 2012

- Vleau să văd! Vleau și eu să văd, spuse fetița sărind ca o minge de cauciuc perfectă de pe tălpi pe vârfuri și înapoi de pe vârfuri pe tălpi.

Dar oricât avânt își lua și oricât de sus o împingea mișcarea aceea ritmică, nu reuși să se înalțe peste capetele oamenilor care își așteptau rudele sau prietenii în zona de ieșire a aeroportului Orio al Serio din Bergamo.

- Cinzia, Cinzia, spuse bărbatul, zâmbind și oftând prefăcut în același timp, oricât de rotundă ai fi, ești o minge cu picioare, și mingile nu au picioare!

Fetița se opri din sărit și își privi tatăl cu seriozitate pentru câteva momente. Apoi își miji ochii fatal și spuse, întâi pe o voce plângăcioasă care nu-i plăcu, așa că își schimbă tonul într-unul vesel:

- Sunt mică, dal vleau să îl văd pe unchiul bogat! Plima, vleau să fiu plima!

Tatăl repetă zâmbetul de dinainte, o apucă de subsuori și, dintr-o mișcare, o ridică pe umerii săi. Fetița își prinse tatăl de păr și, în timp ce se juca cu cărlionții acestuia, satisfăcută ca o pisică așezată în cel mai înalt loc dintr-o încăpere, începu să se zgâiască la ușile batante pe care ieșeau primii pasageri.

- Cale e? Nenea cu geantă galbenă? Ce mai geantă! spuse râzând de una singură.

Și tatălui îi era blocată vederea de oamenii care se înghesuiau în fața lor. Din stânga, un alt bărbat o apucă de picior pe fetiță și îi întinse o foaie pe care se putea citi mare, în mijloc, înconjurat de dungii de diferite culori, trase alandala, CHARLES BAKER.

- Ține-o deasupra capului!

Fetița apucă foaia și o ridică cu entuziasm în timp ce dansa pe umerii tatălui său.

La un moment dat, după ce se sătură să tot întrebe dacă e domnul cu umbrelă sau cu pălărie sau cu plasele roz sau cu picioare de hipopotam, îmbrăcat în pantaloni tirolezi, se plictisi și ceru să fie lăsată jos.

Câteva minute mai târziu, după ce înghesuiala se mai rări și grosul pasagerilor dispăru spre porți, profesorul Charles Baker ieși zâmbitor, căutând ceva cu privirea. Ce, nu știa nici el cu exactitate.

CAPITOLUL 2

Charles se îmbrățișă prelung cu cele șase persoane care veniseră să-și aștepte ruda din America. Unele dintre ele aflaseră abia de curând de existența lui. Puseră mâna, care cum apucase, pe cele patru valize ale oaspetelui, întrebându-l, mai în glumă, mai în serios, dacă se muta de-a binelea în Italia. Îi lăudară bronzul și aerul de vacanță. Charles, îmbrăcat într-o cămașă albă Versace, pe care se lăfăia chipul auriu al meduzei, descheiată la primii trei nasturi, avea, într-adevăr, un aer mai mult decât relaxat.

La ieșire, tatăl, obișnuit să verifice dacă întreaga trupă era prezentă, își dădu seama că lipsește cineva.

- Unde e Cinzia? întrebă în timp ce privirea lui radiografia cu rapiditate coridorul imens și înțesat de lume.

După ce coborâse de pe umerii tatălui său, Cinzia scosese din buzunar o bilă albastră fosforescentă și o trântise de pământ. Bila se lovise de picioarele unor călători și o luase în jos, spre restaurante, într-un joc de-a v-ați ascunselea printre bagajele mulțimii zgomoatoase. Fetița o urmări cu privirea, apoi o luă la goană. După ce se ciocni de câteva persoane, care îi zâmbiră prietenos, țâșni spre terasa improvizată către care pornise obiectul năstrușnic. Văzu cum un picior, prea mare ca să fie adevărat, calcă ușor bila și îi oprește înaintarea. Ridică privirea, urmărind linia pantofului negru și a sutanei elegante de un negru strălucitor, zăbovi pe mâinile la fel de mari ca și picioarele, sprijinite pe marginea mesei, până poposi pe chipul încruntat al feței bisericești. Bărbatul se uită fix la apariția angelică care îl scruta. Se aplecă ușor, luă bila, care își schimbase culoarea și se rumenise la atingerea lui, apoi, apucând-o cu două degete, o întrebă:

- Asta cauți?

Fetița îl privi lung, înfiptă bine pe picioare, și începu să se legene de pe vârfuri spre călcâie.

- E bila mea, spuse. Mi-o dai?

- Cu o condiție, răspunse preotul zâmbind. Dacă îmi spui cum te cheamă și de unde ești.

- Sunt Cinzia Visconti din Palmanova, zise fetița fără să stea pe gânduri. Acum mi-o dai?

Tocmai când preotul, care părea că vrea să o mai întrebe ceva, îi întindea jucăria, simți mâna puternică a tatălui ei apucând-o de braț.

- Nu ți-am spus, răutate mică, să nu mai dispari așa?

O trase după el spre parcare, iar Cinzia se lăsă târâtă cu capul întors, fără să își ia ochii de la fața aceea osoasă, anormal de mare, brăzdată de o cicatrice, de la ochii aceia de un albastru sticlos, care păreau gata să te hipnotizeze.

CAPITOLUL 3

Șoseaua tremura ca un drogat în sevraj în acea seară de început de august. Roma era de câteva zile pradă unei arșite insuportabile, iar ploaia rece făcea ca luminile orașului să deseneze în aerul tremurat de deasupra asfaltului fierbinte, care începuse să se transforme într-o pastă densă, un tablou fovist, o frenezie de cobalturi și vermillionuri gata să explodeze. Reflexia lămpilor stradale, care începuseră să se aprindă în amurgul incandescent, dădea străzii Giovanni Giolitti o aparență de iad.

Monseniorului Sebastiano Capra i se lipiseră mâinile de volan. Zăpușeala îi topise unul dintre cele șase rânduri de burți și îi transformase cămașa neagră într-o hartă cu oceane nesfârșite, pe care puteai naufragia mult și bine fără speranța unui petic de uscat. Ieșise, roșu de excitare, în căutarea unui nou moment de fericire efemeră, dar locul său favorit, Piazza della Repubblica, era ocupat de câteva mașini de poliție, care avuseseră ideea nefericită să iasă tocmai în seara aceea la ridicat de prostituate. „Și așa nu au ce să le facă“, mormăi nemulțumit monseniorul, care știa foarte bine că legea italiană nu pedepsește prostituția individuală. „La ce naiba nu le lasă în pace?“

Luminile montate pe mașinile de poliție, cu dominanța lor de roșu, nu făceau decât să întărească aparența infernală a capitalei romane în acea seară. Ieșise din sensul giratoriu cu viteză mare, pe jumătate speriat, pe jumătate enervat de agenții de poliție care oprișeră câțiva băieți îmbrăcați fistichiu și îi alinaseră să-i legitimizeze. „Alți emigranți trimiși înapoi în infernurile lipsite de perspectivă din care au venit. Măine locurile lor o să fie luate de alții“, se auzi gândind cu voce tare. „Ma vaffa...“ Asta nu ar fi fost neapărat o veste proastă, dacă monseniorul nu ar fi fost ros de viermele păcatului în

acea seară, pentru că tuturor le plăceau prospăturile și trufandalele. În special lui. Încetini abia când ajunse la jumătatea străzii delle Terme di Diocleziano și viră la stânga spre Piazza del Cinquecento. La intersecția dintre Via Manin și Via Giolitti, o neliniște ciudată puse stăpânire pe el. Străzile acestea, în mod obișnuit pline de băieți la căderea serii, păreau acum abandonate. Doar câte un domn întârziat îndrăzne să mai alerge prin ploaie cu sacoul deasupra capului.

La începutul lunii august întreaga Italie părea să se golească. Mulți preoți agățau câte unul sau doi băieți și îi duceau cu ei în concediu, fie prin vreun hotel insalubru de pe litoralul adriatic, unde stațiunile arătau ca niște epave dintr-o țară comunistă din anii '80, fie târându-i după ei prin casele pe care le aveau pe la țară, în parohii îndepărtate, ferite de ochii lumii, unde îi prezentau drept asistenții sau studenții lor, dacă vreun curios ajungea să-i vadă. Vacanțele, vremea și prezența neinspirată a polițiștilor goliseră cu totul strada. Ultima dată când se întâmplase asta fusese nevoit să traverseze întreg centrul și să-și găsească fericirea în brațele unui băiat pe care îl găsisese tocmai pe lângă Via Tiburtina, chiar în restaurantul Il Pomodoro di San Lorenzo, unde marele regizor Pier Paolo Pasolini luase ultima cină, alături de actorul său favorit, Ninetto Davoli, în seara în care urma să fie ucis.

Își aminti de asta când trecu prin fața ororii care era Stazione Termini, gara principală a Romei, monument de urâtenie și mizerie absolute, unde Pasolini se întâlnise, la câteva ore după cină, cu asasinul său, gigoloul de 17 ani Giuseppe Pelosi. Îi trecu prin cap că ar putea să aibă aceeași soartă, dar goni repede gândul. În cele din urmă, fu nevoit să vireze la dreapta pe străzile adiacente bulevardului principal, pentru ca în final să răsuflă ușurat când văzu un tânăr, cu părul negru pieptănat pe spate și strălucind de la ploaie și de la cantitatea consistentă de briantină cu care fusese pomădat, ieșind din pizzeria Il Secchio de pe Via Daniele Manin, loc notoriu de întâlnire între pești și clienții lor.

Încetini. Plescăi din limbă, ca și cum ar fi chemat un cal, și deschise încet geamul. Băiatul se opri, vârî capul în mașină și își trecu limba peste buza superioară, lăsând să se întrevadă niște dinți perfecți, de un alb mai strălucitor decât cearșafurile impecabile ale Excelenței Sale, monseniorul Capra, cardinal și unul dintre cei 23 de membri ai Congregatio pro doctrina fidei, Congregația pentru Doctrina Credinței, continuatoarea oficială a Inchiziției papale.

Nu avu loc nici un fel de negociere. Ceea ce nu era foarte obișnuit, cu o singură excepție. Și tânărul Mohammad știa foarte bine care

era aceasta. În mod normal, clienții întrebau cât costă, ce primesc în schimbul banilor și se tocmeau pentru dorințe speciale. Singurii care nu purtau nici un fel de discuție de felul acesta erau preoții, unii dintre ei prea speriați de faptele lor, prea înecați de emoție, prea îngroziți de pasiunile lor secrete, iar alții pentru că nu era în firea lor să se tocmească. Era șansa oricăruia dintre băieți să dea peste vreunul dintre aceștia din urmă, toți voiau să fie agățați de „mari scule“, cum le spuneau, pentru că o astfel de întâlnire reprezenta echivalentul banilor pe care îi făceau într-o săptămână sau chiar mai mult, dar și pentru că aveau șansa să meargă într-un loc curat, să mai scape de camerele insalubre ale hotelurilor din jur, unde își duceau clienții obișnuiți, și să se simtă pentru câteva ore privilegiați, într-o mansardă de lux sau într-o vilă cu piscină și apă termală.

– Ce? întrebă cardinalul în timp ce, cu capul pe jumătate întors, își măsura pasagerul din cap până în picioare. La ce te uiți?

Mohammad nu răspunse. Era unul dintre băieții inteligenți care se prostituau pentru a se întreține la facultate, nu ca să trimită banii familiilor necăjite de acasă, așa cum făcea majoritatea. Îl recunoscuse imediat pe cardinal. Cu doar două zile înainte văzuse, pe un canal local de televiziune, discursul acestuia, de o violență dementă, prin care înfiera homosexualitatea ca pe cea mai nenorocită dintre urgiile modernității, Sodoma și Gomora, amenințându-i pe cei care o practicau că vor sfârși în cele mai sinistre chinuri. Din această viață până la focul etern. Zâmbi amar.